

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **ABEL-Computer, s. r. o.**, IČO 47678488
sídlem Oblouková 2831/1, 746 01 Opava
zastoupený advokátkou JUDr. Lenkou Grofovou
sídlem Minoritská 10, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti
osoby zúčastněné
na řízení: **Olomoucký kraj**, IČO 60609460
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 12. 2021, č. j. ÚOHS-40477/2021/162/JSr,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021, č. j. ÚOHS-33258/2021/500/Alv (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl návrh žalobce na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Žalobce tímto návrhem brojil proti postupu Olomouckého kraje (dále jen „zadavatel“) při zadávání veřejné zakázky „Centrální nákup originálního spotřebního materiálu do tiskáren, kopírovacích a multifunkčních zařízení 2020-2021“, ev. č. Z2020-015625 (dále jen „veřejná zakázka“). Následně předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 3. 12. 2021, č. j. ÚOHS-40477/2021/162/JSr (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl rozklad žalobce podaný proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Předmětem sporu je otázka, zda centrální zadavatel postupoval v souladu s § 89 odst. 5 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“), když stanovil technické podmínky předmětu veřejné zakázky přímým odkazem na konkrétní výrobky určitých dodavatelů.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že požadavek centrálního zadavatele na dodání spotřebního materiálu konkrétních značek není odůvodněn předmětem veřejné zakázky, vytváří překážky hospodářské soutěže, zvýhodňuje pouze některé dodavatele a je diskriminační. Žalovaným nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, konkrétně, zda existují legitimní důvody pro použití odkazu na určité dodavatele a jejich výrobky a zda existují stejně kvalitní alternativní výrobky k výrobkům originálním. Dle předchozího zrušujícího rozhodnutí předsedy žalovaného si měl žalovaný vyžádat vyjádření nestranného subjektu. Žalovaný tak však neučinil, jelikož oslovil servisní obchodní společnosti, které se také podílí na prodeji originálního spotřebního materiálu. Vyjádření těchto společností žalovaný navíc nepodrobil kritickému posouzení, nepřihlédl k tomu, že se jedná o zevšeobecňující a zcela neexaktní tvrzení. Odpovědi servisních společností nejsou jednoznačně dány v neprospěch alternativních spotřebních materiálů. Žalovaný tyto důkazy hodnotí v rozporu se zásadou materiální pravdy. Závěr žalovaného, že alternativní materiály provází neoddiskutovatelně obecně vyšší riziko, které překračuje obecnou míru vždy přítomného rizika z vadného plnění, je nepřezkoumatelné, jelikož není jasné, jak a kým je tato hranice určována. K originálním produktům existují obdobné produkty se srovnatelnými parametry. Riziko z vadného plnění je vždy přítomné, nemůže tak být důvodem pro použití výjimky dle § 89 odst. 5 ZZVZ. Je v rozporu se zásadou přiměřenosti předem vyloučit z hospodářské soutěže dodavatele alternativního spotřebního materiálu, který je stejně kvalitní jako ten originální, s odůvodněním, že zadavatel není schopen tuto kvalitu posoudit. Centrální zadavatel má možnost stanovit technické podmínky vyjadřující požadavky na výkon nebo funkci, popis účelu nebo potřeb, které mají být splněny, aniž by bylo přímo odkazováno na konkrétní výrobky. Existují také další způsoby, jak veřejnou zakázku zadat, aniž by v prvotní fázi řízení došlo k omezení hospodářské soutěže (kritéria kvalifikace, reference, kritérium ekonomické výhodnosti). Také výrobci originálních

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

materiálů pouze deklarují soulad jejich výrobků s normami ISO/IEC 19752, 19789 a 11798. Je tudíž v rozporu se zásadou rovného zacházení, pokud by u alternativních produktů byla vyžadována jejich certifikace. Kvalitu alternativního plnění lze ověřit také pomocí norem ISO 9001 a ISO 14001, které se týkají systému managementu kvality a environmentálního managementu v oboru výroba, renovace a prodej tonerových, inkoustových a jehličkových kazet. Certifikáty vztahující se k těmto normám žalobce disponuje. Certifikační autoritou TÜV SÜD je posuzován systém řízení kvality žalobce, je sledováno, zda jsou splněny výtěžnostní normy i norma týkající se archivovatelnosti. Závěr, že zadávací podmínky by neměly obsahovat odkazy na konkrétní výrobky, nedávno vyslovil španělský správní soud pro odvolání ve věci veřejné zakázky č. PAB/072/2021/2003. Požadavek na dodání originálního spotřebního zboží je navíc v rozporu s pravidly odpovědného veřejného zadávání s ohledem na environmentální aspekty podle směrnice č. 2014/24/EU. Pracovní dokument s názvem Kritéria zelených veřejných zakázek EU stanovuje, že by výrobci neměli konstruovat tonerové kazety tak, aby blokovali jejich opětovné využití. Ministerstvo životního prostředí vydalo metodiku k šetrné veřejné správě, kde za příklad dobré praxe uvádí dodávku renovovaných kazet pro Hlavní město Řím.

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dodává, že servisní společnosti mají zkušenosti s originálními a alternativními spotřebními materiály, neboť se v rámci jejich činnosti setkají s přístroji, které využívají oba tyto typy materiálu. Na položené otázky společnosti odpověděly jednoznačně a s dostatečnou odborností. Společnosti nejsou na výsledku řízení zainteresovány natolik, aby nemohly podat nestranná a nezávislá vyjádření. Z argumentace žalobce plyne, že si je vědom obecného rozdílu mezi kvalitou alternativních a originálních materiálů. K rozhodnutí případu by nepřispělo vypracování znaleckého posudku, jelikož není důležité, zda se žalobcem nabízené materiály vyrovnají materiálům originální, ale zda u alternativních materiálů obecně existuje zvýšené riziko vadného plnění. Žalovaný odmítá, že provedl selektivní výběr z odpovědí servisních společností, které jsou jinak vzájemně protichůdné. Z odpovědí jednoznačně vyplývá, že se u alternativních materiálů obecně vyskytuje unikátní zvýšené riziko poruchovosti a nedostatečné výtěžnosti. Pokud by zadavatel stanovil technické požadavky pomocí parametrů a funkcí, musel by se značnými náklady ověřovat, zda nabízené produkty tuto kvalitu opravdu splňují. Žalobce přitom neuvádí žádná tvrzení, proč by kontrola kvality ze strany zadavatele měla být přiměřená. Certifikáty ověřující management kvality a environmentální management nenahrazují ověření kvality samotných produktů. Zvýšený výskyt vad u alternativních materiálů ospravedlňuje rozdílný přístup vůči ověřování kvality těchto materiálů a materiálů originálních. Jelikož však nezávislá certifikační autorita neexistuje, byl zadavatel oprávněn požadovat pouze originální materiály. Tuzemskému právnímu řádu není znám účinek precedentu, tím spíš na základě zahraničního rozhodnutí. Rozhodnutí španělského soudu není zcela přiléhavé, jelikož neřeší kvalitu dodávaných materiálů.

5. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. Nad rámec žalobních námitek doplňuje, že žalovaný nesprávně formuloval dotazy na servisní společnosti, když nerozlišoval mezi kazetami vyrobenými na základě renovace tiskové kazety a jednorázovými neoriginálními kompatibilními kazetami. Společnost HP umožňuje využívat opakovaně použité, recyklované a znovu naplněné kazety. Servisní společnosti mohou hodnotit toliko poruchovost zařízení, která používala alternativní materiály, riziko nekvalitního tisku, ztráty archivovatelnosti výtisků, menší výtěžnosti, nebezpečnosti či neekologičnosti hodnotit nemohou. Žalovaný měl oslovit skutečně nezávislou

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

a nestrannou instituci (např. Polygrafickou zkušební laboratoř při Univerzitě Pardubice). Argumentace žalovaného stran rozdílů ve výrobě originálních a alternativních materiálů je nesmyslná.

6. V rámci ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Nad rámec svého vyjádření žalovaný uvedl, že rozhodnutí Správního soudu pro smluvní opravné prostředky Kastilie a Leónu ze dne 2. 12. 2021 na posuzovaný případ nedopadá, neboť v daném případě nebyl požadavek zadavatele náležitě odůvodněn.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s."), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

8. Úvodem považuje soud za vhodné poznamenat, že odkaz žalobce na tvrzení obsažená v dosavadních podáních ve věci, a to zejména návrhu na přezkum úkonů zadavatele, rozkladech a poskytnutých vyjádření, nelze považovat za řádně uplatněnou žalobní námitku. Žalobce má povinnost uvést, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné přímo v žalobě [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Podání učiněná před vydáním napadeného rozhodnutí z povahy věci nemohou obsahovat námitky směřující proti napadenému rozhodnutí. Není přitom úkolem soudu, aby předchozí podání žalobce analyzoval, spekuloval, jaká tvrzení v nich obsažená mohl chtít žalobce uplatnit vůči napadenému rozhodnutí, a nakonec přeformulovával tak, aby skutečně směřovala proti napadenému rozhodnutí. Soud tak v této věci nečinil a vycházel pouze z žalobních bodů uplatněných přímo v žalobě.

9. Zadavatel zahájil dne 5. 5. 2020 otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Centrální nákup originálního spotřebního materiálu do tiskáren, kopírovacích a multifunkčních zařízení 2020-2021". Veřejná zakázka byla rozdělena na dvě části. Zadavatel požadoval, aby dodávky materiálu v první části (Svazek 2) probíhaly v režimu tzv. náhradního plnění ve smyslu § 81 odst. 2 písm. b) a § 67 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Dodávky pro druhou část (Svazek 3) pak měly probíhat mimo tento režim. Předpokládanou hodnotu veřejné zakázky zadavatel stanovil ve výši 4 912 000 Kč bez DPH. Předmět plnění veřejné zakázky představují dodávky originálního spotřebního materiálu do tiskáren, kopírovacích a multifunkčních zařízení dle specifikace uvedené v zadávací dokumentaci. V přílohách č. 2 zadávací dokumentace Svazku 2 a 3 jsou uvedeny tabulky určené pro výpočet nabídkové ceny. Tabulky současně specifikují konkrétní zboží, které má být dodáno. U jednotlivých položek plnění je vždy výslovně uveden konkrétní výrobce, požadovaný typ a obchodní název spotřebního materiálu a žádaný počet kusů. Dále je v čl. 3.4. závazných návrhů Rámcových smluv shodně uvedeno, že dodávané zboží musí být originální a musí odpovídat běžně dostupným informacím výrobce zařízení, ve kterém bude spotřební materiál používán a musí být kompatibilní s tímto zařízením. Dle názoru soudu je tudíž zjevné, že zadavatel stanovil technické požadavky na plnění veřejné zakázky odkazem na konkrétní dodavatele a výrobky. To ostatně ani strany sporu nerozporují, předmět sporu spočívá v tom, zda se jedná o odkaz odůvodněný, a tudíž zákonný.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

10. Soud pouze dodává, že zadavatel v zadávací dokumentaci využil jak obecný požadavek, aby dodávané plnění bylo originální, tak odkazy na konkrétní spotřební materiál od konkrétních výrobců. Soud dále nebude mezi těmito dvěma požadavky rozlišovat. Ačkoliv by totiž bylo teoreticky možné pojem „originální“ vykládat i šířeji, v daném případě lze za originální spotřební materiál považovat pouze materiál vyrobený korespondujícím výrobcem tiskového zařízení, přičemž takový spotřební materiál je vždy pouze jeden konkrétní. Pro materiály od jiných výrobců bude soud používat označení „alternativní“.

11. Proti formulaci zadávacích podmínek podal žalobce námitky. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách zadavatel uvedl, že originální spotřební materiál požaduje, jelikož s materiálem alternativním se pojí zvýšená pravděpodobnost výskytu vad, což zadavatel považuje za obecně známou skutečnost. Dodal, že by používání alternativního spotřebního materiálu v zařízeních zadavatele mohlo vést ke ztrátě nároků z vadného plnění v případě reklamace těchto zařízení.

III. a) Provedení průzkumu trhu

12. Žalovaný v průběhu prvostupňového řízení oslovil několik výrobců originálního spotřebního materiálu, aby ověřil, zda se s alternativními materiály opravdu pojí zvýšené riziko výskytu vad. Výrobci originálních materiálů obavy zadavatele potvrdili, v důsledku čehož žalovaný návrh žalobce svým prvním rozhodnutím zamítl. Předseda žalovaného nicméně toto rozhodnutí žalovaného zrušil, jelikož dospěl k závěru, že výrobci originálních materiálů mohli ze svých odpovědí ekonomicky benefitovat. Uložil žalovanému, aby si vyžádal vyjádření od nestranného subjektu.

13. Žalovaný následně oslovil servisní společnosti, které se zabývají opravami tiskáren. Šest společností na výzvu žalovaného odpovědělo. Společnost REPROSERVIS CZ, s. r. o. odpověděla, že alternativní spotřební materiál nemá shodné parametry s materiálem originálním. U alternativních materiálů dochází k častějšímu výskytu vad, v extrémních případech je nutné vyměnit developerovou i válcovou jednotku i po použití jediného alternativního materiálu. Používání alternativního materiálu je vždy určitým kompromisem mezi úsporou a akceptovatelným snížením kvality tisku a spolehlivostí tiskárny. Společnost OPTIMA DAX, s. r. o. naopak odpověděla, že žádný negativní vliv používání alternativních spotřebních materiálů nezaznamenala, při používání např. tonerů ARMOR žádné riziko poškození zařízení nehrozí. Společnost CPSystem, a. s. upozornila, že u některých výrobců a typů zařízení nejsou alternativní tonery dostupné. Dle jejího názoru vše záleží na kvalitě dodavatele, riziko vadného plnění bývá ošetřeno smluvním ujednáním, že dodavatel ručí za následky poškození zařízení jím dodanými materiály, což odrazuje dodavatele nekvalitních materiálů. Společnost PrintSmart, s. r. o. odpověděla, že úroveň kvality velmi záleží na výrobci alternativního spotřebního materiálu, některá zařízení jsou navíc více háklivá na používání alternativních materiálů. Některé alternativní materiály se kvalitou vyrovnají originálům, jiné jsou nízké kvality. V oblasti alternativních materiálů společnost doporučuje repasované tonery vlastní výroby. Společnost SENAZ CZ, s. r. o. odpověděla, že z její letité praxe zjistila, že originální materiály mají kvalitnější tisk a tolik neopotřebovávají součásti zařízení, na kterém jsou používány. Dodává, že u alternativních materiálů není nikdy jasné, zda náplň neobsahuje něco, co by mohlo poškodit zdraví uživatelů zařízení, i přesto se však alternativní materiály prodávají díky nízké ceně. Společnost PeKro, spol. s. r. o. odpověděla, že z dlouholetých praktických zkušeností vyplývá, že při používání alternativních spotřebních materiálů dochází

k výrazně častějším poruchám a závadám na tiskových zařízení. Používání alternativních tonerů může mít vliv na záruku poskytnutou výrobcem. Alternativní materiály také často nedosahují deklarované kapacity originálních materiálů. Zásadní problém společnost spatřuje ve velmi rozdílné kvalitě alternativních materiálů na trhu, kvalitu materiálů navíc nelze jednoduše definovat. Na druhou stranu jsou alternativní tonery výrazně levnější, často o desítky procent.

14. Na základě těchto vyjádření dospěl žalovaný i v novém rozhodnutí k závěru, že s alternativními spotřebními materiály se pojí zvýšené riziko vadného plnění, které převyšuje obecnou míru rizika z vadného plnění. Tento závěr potvrdil i předseda žalovaného a soud se s ním ztotožnil. Dvě z oslovených společností se přímo vyjádřily, že alternativní materiál je obecně méně kvalitní než originální spotřební materiál. Tři společnosti uvedly, že záleží na konkrétním výrobci alternativního materiálu, jelikož kvalita jednotlivých výrobků se velmi liší. Jedna společnost uvedla, že se s alternativními materiály nepojí žádné riziko poškození tiskového zařízení. Dle názoru soudu tak pět z šesti dotázaných společností potvrdilo, že existují alternativní materiály, které se kvalitativně nevyrovnají materiálům originálním. To má za následek jak poruchy tiskových zařízení, tak nedostatky v kvalitě tisku. e Jestliže není možné jednoduše předem určit kvalitu konkrétního alternativního materiálu (což potvrdila například společnost PeKro, spol. s r. o.) a s alternativním materiálem se obecně pojí častější zvýšené riziko výskytu vad oproti originálním materiálům, pak je nutno přisvědčit závěru žalovaného.

15. V úvodu žaloby žalobce tvrdí, že průzkum trhu měl zodpovědět otázku, zda na trhu existují stejně kvalitní alternativní výrobky ve vztahu k výrobkům originálním. Takový požadavek podle názoru soudu není na místě. Opodstatněný by byl pouze v případě, že by zadavatel mohl pomocí standardních nástrojů nastavit zadávací řízení tak, aby byl schopen vybrat onen kvalitní materiál, ať již originální či alternativní. Pokud ovšem takto zadávací řízení nastavit nemohl (viz dále) a měl za to, že alternativní materiál je obecně méně kvalitní, zaměřil se průzkum trhu správně na to, zda byl předpoklad zadavatele správný. Průzkum trhu měl tedy zodpovědět spíše otázku, zda obecně alternativní materiály (nikoliv například pouze v případě několika konkrétních výrobců, kteří představují výjimku z pravidla) vykazují vyšší riziko výskytu vad oproti materiálům originálním. Průzkum trhu tedy správně směřoval k tomu, zda mohl mít zadavatel legitimní obavy ze zvýšeného výskytu vadného plnění u dodávek alternativních materiálů.

16. Odlišné vnímání toho, k čemu by měl průzkum trhu vést, pak vede k námitce, že žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil výsledek průzkumu trhu. Žalobce totiž tvrdí, že tři z oslovených společností jednoznačně potvrdily, že existuje alternativní materiál, který se kvalitativně vyrovná tomu originálnímu. Soud toto tvrzení žalobce nijak nerozporuje. Společnosti, na které žalobce odkazuje, však zároveň potvrdily, že existuje také alternativní plnění, které svojí kvalitou zcela neodpovídá kvalitě originálních materiálů. A právě existence nekvalitních alternativních materiálů legitimizuje obavy zadavatele.

17. Účelem průzkumu trhu také nebylo exaktně určit, se kterými materiály se pojí konkrétní riziko, nýbrž ověřit obecnou míru rizika, které se pojí s alternativními materiály Stejně tak nebylo účelem průzkumu trhu určit hranici mezi běžným rizikem z vadného plnění a zvýšeným rizikem pojícím se s alternativními materiály. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný tuto hranici nekonkretizoval, tudíž není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

18. Soud shledal zákonným také způsob provedení průzkumu trhu žalovaným, který za účelem objasnění skutkového stavu oslovil servisní společnosti. Z pohledu soudu mají servisní společnosti praktickou zkušenost s poruchami tiskových zařízení a jsou schopny v obecné rovině vyhodnotit, jaká je četnost určitých poruch při používání originálních a alternativních materiálů. Současně mají také přehled ohledně kvality tisku pomocí originálních i alternativních materiálů. Některé společnosti též uvedly, že originální i alternativní materiály samy prodávají, jsou s jejich vlastnostmi tudíž dostatečně obeznámeny. Na základě těchto předpokladů pak soud dospěl k závěru, že servisní společnosti disponují dostatečnou odborností, aby byly schopné učinit obecný závěr o četnosti výskytu vad u alternativního spotřebního materiálu. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že si měl žalovaný vyžádat stanovisko vysoké školy (např. Polygrafické zkušební laboratoře při Univerzitě Pardubice). Soud s žalobcem nesouhlasí ze dvou důvodů. Zaprvé dospěl k závěru, že stanovisko servisních společností je pro zjištění skutkového stavu zcela dostatečné. Zadruhé je nutné upozornit na to, že pokud by dal soud za pravdu žalobci, že „pouhé“ servisní společnosti nejsou dostatečně odborné, a pouze vysoká škola je schopná kvalitu alternativního materiálu posoudit, tím spíš by soud musel postup zadavatele aprobovat. Soudu se totiž jeví jako nepřiměřené požadovat, aby si zadavatel musel nechat posoudit kvalitu jemu dodávaného plnění vysokou školou. Pakliže by bylo možné hodnotit kvalitu dodávaného alternativního materiálu pouze takto obtížně, jeví se požadavek na dodávky pouze originálního materiálu jako zcela legitimní. Soud však opakuje, že vyjádření servisních společností považuje za zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu.

19. Dle žalobce mohou servisní společnosti hodnotit toliko poruchovost zařízení, která používala alternativní materiály. Riziko nekvalitního tisku, ztráty archivovatelnosti výtisků, menší výtěžnosti, nebezpečnosti či neekologičnosti hodnotit nemohou. Ani s touto námitkou žalobce se soud neztotožnil. K servisním úkonům při servisu tiskáren musí patřit také výsledná zkouška tisku, o kvalitě tisku musejí mít servisní společnosti přehled také díky častému provádění diagnostiky nesprávně fungujících zařízení. Dle názoru soudu tak servisní společnosti mohou hodnotit také kvalitu tisku a s ní spojená rizika. Současně mají také informace o menší výtěžnosti alternativních materiálů, jelikož se k této skutečnosti společnosti často vyjadřovaly v rámci průzkumu trhu. Soud souhlasí s žalobcem, že servisní společnosti možná nemohou hodnotit ztrátu archivovatelnosti (byť i o tom mohou mít od svých zákazníků informace) a zcela určitě nemohou hodnotit nebezpečnost či neekologičnost alternativních materiálů. Průzkum trhu však správně cílil na nedostatky v oblasti kvality tisku, nízké výtěžnosti a poruchovosti zařízení. Výsledky průzkumu jsou tak zcela použitelné. Ostatně kontaktované společnosti se k žalobcem uváděným otázkám ani nevyjadřovaly, s výjimkou společnosti SENAZ CZ, s. r. o. Z jejího vyjádření však vyplývá, že nebezpečnost alternativních materiálů nestaví na vlastní zkušenosti, ale toliko na internetovém článku, na který společnost odkázala.

20. Soud nepřisvědčil ani námitce, že servisní společnosti se současně věnují také prodeji originálních materiálů, což podle žalobce zakládá jejich zaujatost. Z vyjádření společností PeKro, spol. s. r. o. a PrintSmart, s. r. o. přímo vyplývá, že se mimo jiné věnují také výrobě nebo prodeji alternativních materiálů. Tyto společnosti odpověděli v neprospěch alternativních materiálů i přesto, že je samy prodávají. Vyjádření společností REPROSERVIS, s. r. o., CPSystem, a. s. a SENAZ CZ, s. r. o. se pak v podstatných ohledech neliší od vyjádření společností, které samy alternativní materiály nabízejí. Soudu tak není zřejmé, jak mohla skutečnost, že tyto servisní společnosti nabízejí originální

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

materiály, ovlivnit jejich vyjádření. Dále je nutno dodat, že žalobce své tvrzení o ekonomických aktivitách těchto společností ničím nepodložil. K odkazu žalobce na *„webovou prezentaci“* společnosti PeKro, spol. s. r. o. soud dodává, že je nutné rozlišovat mezi informacemi sdělenými správnímu úřadu v rámci průzkumu trhu a informacemi reklamního charakteru, které v sobě téměř vždy obsahují nutnou dávku reklamního přehánění, jak ostatně vyplývá z charakteru reklamy samotné. V kontextu námitky zaujatosti se soud podrobněji nezabýval vyjádřením společnosti OPTIMA DAX, s. r. o., jelikož z povahy námitky je zřejmé, že vyjádření této společnosti žalobce jako zaujaté nepovažuje. Soud shrnuje, že nepřisvědčil žádnému z argumentů žalobce, které se týkaly pochybností ohledně odpovědí společností v rámci průzkumu trhu. Jelikož žalobcova argumentace v této části není důvodná, nemusel žalovaný podrobněji ověřovat důvěryhodnost jednotlivých vyjádření.

21. Žalobcova argumentace zaujatostí a nedostatečnou odborností společností, které se účastnily průzkumu trhu, primárně vychází ze zrušujícího rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 2. 2021, č. j. ÚOHS-00730/2021/162/LKa. V tomto rozhodnutí uložil předseda žalovaného žalovanému, aby se dotázal nezávislé a odborné instituce. Žalobce servisní společnosti nepovažuje za nestranné a dostatečně odborné, tudíž namítá, že dotázání se servisních společností nenaplňuje požadavky předsedy žalovaného. Z prvního zrušujícího rozhodnutí předsedy žalovaného ovšem rozhodně nevyplývalo, že by onou nezávislou a odbornou institucí nemohly být právě například servisní společnosti. V napadeném rozhodnutí navíc sám předseda žalovaného potvrdil, že tyto společnosti jeho požadavek naplňují. Nelze proto souhlasit s námitkou, že by žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí nerespektoval závazný pokyn předsedy žalovaného.

22. Námitku, že výsledky průzkumu trhu jsou zavádějící, jelikož žalovaný nerozlišoval mezi repasovanými materiály a jednorázovými neoriginálními materiály, uplatnil žalobce až v replice ze dne 10. 6. 2022. Lhůta k podání žaloby uplynula 9. 2. 2022, již v této lhůtě musí žalobce řádně uplatnit všechny své námitky, v replice je může pouze rozvíjet, popřípadě reagovat na vyjádření žalovaného. Soud tak hodnotí tuto námitku žalobce jako opožděnou. Žalobce navíc neuvádí, proč považuje rozlišování těchto dvou kategorií materiálů za důležité. V jiné části žaloby dodává, že v případě výroby repasovaných tonerů v konečném důsledku zůstane z originálního toneru pouze plastové tělo. Výrobce repasovaného toneru dodá vlastní alternativní díly a doplní vlastní prášek. Soudu tak není zřejmé, jak přesně by se takový finální výrobek měl (z hlediska vlivu na poruchovost tiskových zařízení a kvality tisku) lišit od jednorázového výrobku, který výrobce vyrobí od počátku sám. Ani žádná ze servisních společností mezi těmito kategoriemi nečiní ve svém vyjádření rozdíl.

23. Skutečnost, že konkrétně výrobce tiskárny HP LaserJet Enterprise M611dn připouští možnost využívat v tomto konkrétním zařízení repasované kazety není způsobilá vyvrátit závěry průzkumu trhu. Z vyjádření výrobce k jednomu konkrétnímu typu zařízení nelze činit úsudek o obecných poměrech, které na daném trhu panují. O těchto poměrech daleko lépe svědčí závěry průzkumu trhu, kde odpovídalo několik společností. Žalobce z uvedené skutečnosti vyvozuje domněnku, že jeden z největších výrobců tiskových zařízení by použití repasovaných tonerů neumožnil, pokud by existovalo žalovaným tvrzené riziko. Dle názoru soudu však nelze jasně určit, jaké pohnutky výrobce tiskového zařízení k tomuto postupu vedly.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

24. Krajský soud tak činí dílčí závěr, že žalovaný při provedení průzkumu trhu nepochybil. Na základě provedeného průzkumu trhu má pak soud za prokázané, že s alternativními materiály se oproti materiálům originálním, obecně pojí nezanedbatelně vyšší riziko způsobení poruch na tiskových zařízeních a riziko nižší kvality tisku.

III. b) Použití odkazů na konkrétní výrobce a výrobky v zadávacích podmínkách

25. Zadavatel má povinnost ve vztahu k dodavatelům dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 odst. 2 ZZVZ). Zásada rovného zacházení se projevuje například v tom, že zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže (§ 36 odst. 1 ZZVZ). Součástí zadávacích podmínek jsou mimo jiné také technické podmínky, které představují požadavky na vlastnosti předmětu veřejné zakázky. Technické podmínky zadavatel stanoví prostřednictvím parametrů vyjadřujících požadavky na výkon nebo funkci, popisu účelu nebo potřeb, které mají být naplněny, odkazu na normy nebo technické dokumenty, nebo odkazu na štítky (§ 89 odst. 1 ZZVZ). Zadavatel nesmí zvýhodnit nebo znevýhodnit určité dodavatele nebo výrobky tím, že technické podmínky stanoví prostřednictvím přímého nebo nepřímého odkazu na určité dodavatele nebo výrobky, nebo patenty na vynálezy, užitné vzory, průmyslové vzory, ochranné známky nebo označení původu (§ 89 odst. 5 písm. a) a b) ZZVZ). Z tohoto zákazu platí dvě výjimky, zadavatel může odkaz ve smyslu § 89 odst. 5 písm. a) a b) ZZVZ použít, pokud je to odůvodněno předmětem veřejné zakázky (§ 89 odst. 5 ZZVZ) nebo pokud stanovení technických podmínek podle § 89 odst. 1 ZZVZ nemůže být dostatečně přesné nebo srozumitelné, zadavatel však musí uvést možnost nabídnout plnění rovnocenné (§ 89 odst. 6 ZZVZ).

26. V rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, publikovaném pod č. 1771/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„smysl a cíl zákazu diskriminace nutně vede interpreta §6 ZVZ k závěru, že tento zákaz zahrnuje jednak zákaz diskriminace zjevné, tedy odlišného zacházení s jednotlivcem ve srovnání s celkem, jednak též zákaz diskriminace skryté, pokud tato vede v podstatě k obdobným právem zakázaným důsledkům (v oblasti práva veřejných zakázek tedy poškozování hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli).“* (všechna zde citovaná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz) Zákaz diskriminace tedy spočívá v tom, že žádný z dodavatelů nesmí být zvýhodněn oproti jiným dodavatelům. Tento zákaz ovšem není možné chápat absolutně, jelikož je nutné vždy vzít v potaz odůvodněné potřeby a požadavky zadavatele veřejné zakázky.

27. Zadávací podmínky by měly být koncipovány tak, aby byla zaručena spravedlivá soutěž dodavatelů schopných realizovat veřejnou zakázku, ale také aby plnění veřejné zakázky dle zadávacích podmínek bylo způsobilé naplnit potřeby a legitimní očekávání zadavatele. Z povahy věci by nebylo spravedlivé na zadavateli požadovat, aby zadávací podmínky měly vždy na všechny dodavatele stejný dopad. Zadavatel je proto oprávněn stanovit i takové zadávací podmínky, v jejichž důsledku bude vyloučena určitá skupina dodavatelů na trhu z možnosti ucházet se o veřejnou zakázku (typicky se jedná o podmínky kvalifikace).

28. Zadavatel tak může omezit hospodářskou soutěž o veřejnou zakázku prostřednictvím zadávacích podmínek, ale musí unést důkazní břemeno, že se nejedná o bezdůvodnou překážku v hospodářské soutěži dodavatelů o veřejnou zakázku, resp. že se nejedná o bezdůvodné přímé či nepřímé konkurenční zvýhodnění (protežování) určitého dodavatele či skupiny dodavatelů stanovenými zadávacími podmínkami. Zadavatel by se tak měl

zdržet stanovení zadávacích podmínek, které omezují hospodářskou soutěž bezdůvodným zvýhodňováním nebo znevýhodňováním určitých hospodářských subjektů, nemá-li příslušná zadávací podmínka oporu v legitimních (odůvodněných) potřebách zadavatele. Na případnou bezdůvodnost omezování hospodářské soutěže je nutné pohlížet právě z pohledu předmětu veřejné zakázky a z něj vyplývajících oprávněných požadavků zadavatele (viz *Dvořák, D., Machurek, T., Novotný, P., Šebesta, M. a kol.* § 36 [Zadávací podmínky]. In: *Dvořák, D., Machurek, T., Novotný, P., Šebesta, M. a kol.* Zákon o zadávání veřejných zakázek. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 252), avšak nikoli úzce jen z nich. Tento závěr plyne z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde konstatoval, že „[z]*adavatel je oprávněn využít prostor daný zákonem a prostřednictvím stanovení úrovně ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů nebo technických kvalifikačních předpokladů znevýhodnit určité dodavatele. Toto je možné pouze tehdy, je-li to odůvodněno objektivními okolnostmi. Navíc tyto požadavky musí být přiměřené, jinak se zadavatel dopustí porušení zásady diskriminace.*“

29. Shora uvedené soud konstatuje také s ohledem na závěry odborné literatury: „[s] *ohledem na textaci komentovaného ustanovení se lze dle názoru autorů tohoto komentáře domnívat, že zadávací podmínky můžou ve svém důsledku vytvářet určitou nerovnováhu mezi dodavateli, ale pouze za předpokladu, že pro to existuje závažný a objektivní důvod na straně zadavatele, přičemž není v možnostech zadavatele, jak takovou nerovnováhu odstranit jiným způsobem, aniž by to pro zadavatele znamenalo nepřiměřené náklady či obtíže. V takovém případě lze však usuzovat, že zadavatel ponese důkazní břemeno ohledně objektivní povahy důvodů pro vznik nerovnováhy a nemožnosti jejího odstranění*“ (§ 36 [Zadávací podmínky]. In: *Podešva, V. a kol.* Zákon o zadávání veřejných zakázek. Praha: Wolters Kluwer, 2016).

30. Výše uvedené se vztahuje k obecnému zákazu diskriminace na základě zadávacích podmínek dle § 36 odst. 1 ZZVZ. Tyto úvahy jsou však zcela použitelné také v případě diskriminace na základě technických podmínek dle § 89 ZZVZ, jelikož dané ustanovení pouze konkretizuje obecný zákaz diskriminace. Přímo k problematice stanovení technických podmínek plnění soud zdůrazňuje, že pokud zadavatel vymezí technické podmínky způsobem ukazujícím na určitý komponent či výrobek konkrétního výrobce, ačkoliv takto úzkou specifikaci nelze legitimně a v souladu se zákonem zdůvodnit, dopouští se diskriminačního postupu (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2015, č. j. 30 Af 81/2013-77, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2013, č. j. 7 As 7/2016-44).

31. Není pochyb o tom, že „*[p]ředmět veřejné zakázky vychází z potřeb zadavatele a může mít nejrůznorodější charakter daný jeho věcným obsahem, potřebami zadavatele, jeho finančními možnostmi apod.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 Afs 87/2008-81). Technické podmínky však musejí být odůvodněny předmětem veřejné zakázky a stanoveny jednoznačně, objektivně a způsobem vyjadřujícím účel použití. Musí se tedy jednat o parametry vyžadované odůvodněnou potřebou zadavatele, tj. objektivně zdůvodnitelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2013, č. j. 7 As 7/2016-44). Při zadávání veřejné zakázky každý zadavatel reaguje na svoji potřebu a k té samozřejmě směřuje svou snahu o uzavření smlouvy prostřednictvím veřejné zakázky. Je naprosto v pořádku, pokud zadavatel reaguje vypsáním zakázky na svoji vzniklou potřebu řešení určité situace. Z povahy věci tak samotná potřeba zadavatele v sobě implikuje omezení pro její řešení, neboť určité zájmy zadavatelů v sobě implikují pouze limitní množství řešitelů (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2016, č. j. 31 Af

3/2015-29). Je však zásadní odlišovat, co je oprávněnou a odůvodněnou potřebou zadavatele a co je již autoritativním stanovením způsobu jejího řešení, kterého by se zadavatel měl s ohledem na § 89 odst. 5 ZZVZ vyvarovat. Pokud lze účelu sporného požadavku dosáhnout různými srovnatelnými způsoby, není zadavatel oprávněn určovat a volit toliko jeden z možných způsobů rovnocenných řešení (přiměřeně viz rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2019, č. j. ÚOHSS0327,0328/ 2019/VZ-35855/2019/523/VHm).

32. V předmětné věci zadavatel odůvodnil odkaz na konkrétní dodavatele a výrobky obavou ze zvýšeného rizika vadného plnění, které se pojí s alternativními spotřebními materiály. Existence zvýšeného rizika vadného plnění u alternativních materiálů obecně byla potvrzena průzkumem trhu, který provedl žalovaný. Dle názoru soudu však toto zjištění samo o sobě nestačí k odůvodnění odkazů na konkrétní dodavatele a výrobky, jelikož průzkum trhu také ukázal, že existují alternativní materiály, které jsou svojí kvalitou schopné vyrovnat se originálním materiálům. V tomto případě lze odkazy na konkrétní dodavatele a výrobky ospravedlnit pouze v případě, že zadavatel nemohl koncipovat zadávací podmínky tak, aby byl s vynaložením přiměřeného úsilí schopen ověřit kvalitu jemu nabízených materiálů nebo jinak minimalizovat dopady zvýšeného rizika z vadného plnění.

33. Kvalitu spotřebního materiálu do tiskových zařízení by mohli výrobci spotřebního materiálu prokázat pomocí souladu jejich výrobků s normami ISO/IEC 19752, 19789 a 11798. V České republice však neexistuje certifikační autorita, která by vydávala certifikace v oblasti dodržování uvedených norem. Výrobci tak soulad s těmito normami pouze deklarují. Není proto možné, aby zadavatel odkázal v zadávací dokumentaci na tyto normy, jelikož soulad s nimi nemohou dodavatelé prokázat. Pouhé deklarování souladu přitom nemůže pro zadavatele představovat žádnou garanci.

34. Tvrzení žalobce o možném diskriminačním charakteru požadavku na to, aby pouze dodavatelé alternativních materiálů dokládali certifikaci, se zcela míjí s důvody napadeného rozhodnutí i podmínkami stanovenými v nyní posuzované zadávací dokumentaci. Možnost certifikace žalovaný zkoumal poté, co ověřil, že s alternativními materiály se obecně pojí zvýšené riziko vadného plnění, avšak existují také kvalitní alternativní materiály. Pokud by možnost certifikace těchto materiálů existovala, požadavek zadavatele na dodání pouze originálního materiálu by zřejmě ztratil svoji odůvodněnost. Jelikož však taková možnost neexistuje, je nadbytečné posuzovat, jak přesně by v případě této varianty měly být nastaveny zadávací podmínky. Zadavatel nemohl v posuzovaném případě vymezit technické podmínky odkazem na technické normy.

35. Stejně tak zadavatel nemohl vymezit technické podmínky pomocí požadavků na výkon nebo funkci, popisu účelu nebo potřeb, které mají být splněny. Zadavatel totiž nedisponuje vhodnými prostředky, aby u každého nabízeného materiálu předem ověřoval, zda technické podmínky skutečně splňuje. Sám žalobce totiž tvrdí, že v případě ověřování kvality konkrétních spotřebních materiálů je třeba využít znalostí skutečně nestranné instituce, jakou může být například technická laboratoř, jež je součástí vysoké školy. Nutnost zpracování znaleckých posudků ohledně kvality dodávaného plnění, které představuje spotřební materiál do tiskáren, je nepřiměřená. Po zadavateli nelze požadovat, aby tak činil v případě, že chce zajistit dodávky kvalitního spotřebního materiálu. Zadavatel by kvalitu dodávaného materiálu (z pohledu možného zvýšení poruchovosti či nižší výtěžnosti) byl schopen odhalit až s odstupem času po dodání plnění, tedy nikoliv před vyhodnocením nabídek.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

36. Stejně tak nemohl ani jinými způsoby nastavit zadávací řízení tak, aby zvýšené riziko vadného plnění minimalizoval. Žalobce navrhl několik možných změn způsobu, jakým byla veřejná zakázka zadána. Dle názoru soudu však žádná z těchto změn není dostatečná pro to, aby zadavateli garantovala dodání kvalitního plnění nebo aby alespoň zmírnila riziko vadného plnění do té míry, že by bylo legitimní požadovat po zadavateli, aby toto riziko nesl.

37. K jednotlivým návrhům žalobce soud uvádí následující. Stanovení kritérií technické kvalifikace spolu s požadavkem na uvedení referencí sice bude primárně eliminovat začínající či malé dodavatele. U větších dodavatelů však kvalitu alternativního materiálu takřka vůbec nezaručí, neboť zadavatel může požadovat pouze omezené množství referencí, které však mohou u konkrétního dodavatele představovat pouze zlomek z jeho dodávek. Požadavek na popis technického vybavení a opatření k zajištění kvality také požadovanou kvalitu dodávek nezajistí ze shora popsaných důvodů. Splnění těchto požadavků mohou dodavatelé pouze deklarovat a zadavatel nemá reálnou možnost pravdivost jejich tvrzení kvalifikovaně ověřit. Kritérium ekonomické výhodnosti nemůže eliminovat dodavatele nekvalitního alternativního plnění ze stejného důvodu. Jedním z faktorů ekonomické výhodnosti je totiž kvalita dodávaného plnění. Naopak kritérium ekonomické výhodnosti by v daném případě bylo nevhodné, neboť by popíralo legitimní požadavek zadavatele na to, aby byl dodaný spotřební materiál co nejkvalitnější. V případě nekvalitního materiálu by totiž mohla být nabídková cena řádově nižší a taková nabídka by pak mohla při použití kritéria poměru ceny a kvality zvítězit. Institut mimořádně nízké nabídkové ceny taktéž nelze považovat za dostatečný nástroj zadavatele pro vyloučení dodavatelů nekvalitního spotřebního materiálu, kteří mohou nabízet alternativní materiál za ceny srovnatelné s materiálem originálním. Žádná korelace mezi cenou a kvalitou spotřebního materiálu nebyla zjištěna a obecně rozhodně neplatí pravidlo, že by dražší zboží bylo automaticky kvalitnější.

38. Soud tudíž dospěl k závěru, že odkazy na konkrétní dodavatele a výrobky v zadávací dokumentaci ve smyslu § 89 odst. 5 ZZVZ jsou odůvodněné předmětem veřejné zakázky. Zadavatel měl obavu ohledně kvality alternativních spotřebních materiálů a z výsledku průzkumu trhu vyplynulo, že tato obava byla legitimní. Současně soud nedospěl k závěru, že zadavatel mohl zadávací řízení upravit tak, aby zadavatel nemusel nést zvýšené riziko vadného plnění pojící se s alternativními materiály, ale současně došlo k menšímu zásahu do hospodářské soutěže.

39. Ke zbývajícím námitkám žalobce se soud vyjadřuje následovně. Rozsudek španělského správního soudu pro odvolání ve věci veřejné zakázky č. PAB/072/2021/2003, může být díky harmonizaci předpisů v oblasti zadávání veřejných zakázek relevantní. Krajský soud v nyní projednávané věci vyložil právní úpravu takřka totožně jako španělský soud. Oba soudy totiž dospěly k závěru, že odkaz na konkrétní výrobky nebo dodavatele musí být odůvodněn předmětem veřejné zakázky. Jelikož se však odůvodnění postupu zadavatelů v předmětných věcech liší, liší se také rozhodnutí soudů. V případě španělského sporu zadavatel odůvodnil požadavek na dodání originálních výrobků nutností předejít riziku nedostatku zásob a zajištění bezpečného distribučního kanálu (originální znění: „[...] *para evitar el riesgo de desabastecimiento y conseguir un canal seguro de distribución.*“. Toto odůvodnění španělský soud neshledal legitimním, jelikož skutečnost, že jsou dodávány originální materiály nevede k vyloučení rizika nedostatku zásob a zajištění bezpečného distribučního kanálu. V nyní projednávané věci však zadavatel odkaz na konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

výrobky odůvodnil kvalitativními požadavky, rozsudek španělského soudu tak v této části není na projednávaný spor přiléhavý.

40. Soud souhlasí s žalobcem, že směrnice č. 2014/24/EU jako jeden ze strategických cílů stanovila, že veřejné zakázky by obecně měly být zadávány s ohledem na sociální a environmentální aspekty. Z tohoto požadavku však zcela jistě nevyplývá, že by zadavatel nemohl požadovat dodávky originálního zboží. Uplatňování pravidel uvedených v dokumentu Kritéria veřejných zakázek EU je dobrovolné. Tento dokument navíc neukládá povinnost zadavatelům, aby v případě spotřebního materiálu specifikovali předmět veřejné zakázky, aniž by použili odkaz na konkrétní výrobky. Pouze je zde uvedeno, že výrobci nesmějí konstruovat tonerové kazety tak, aby zabraňovali jejich opětovnému využití, což je však pro rozhodnutí předmětného sporu irrelevantní. Stejně irrelevantní je také skutečnost, že Ministerstvo životního prostředí vydalo metodiku k šetrné veřejné správě, kde za příklad dobré praxe uvádí dodávku renovovaných kazet pro Hlavní město Řím.

41. Krajský soud se nezabýval argumentem žalobce, že disponuje certifikací na normy ISO 9001 a ISO 14001, které se týkají systému managementu kvality a environmentálního managementu v oboru výroba, renovace a prodej tonerových, inkoustových a jehličkových kazet. Dle žalobce lze z certifikace těchto norem vyvodit závěr o kvalitě žalobcem dodávaných alternativních materiálů. Soud se však touto otázkou nezabýval, jelikož se míjí s předmětem řízení. Tím nebylo zjišťování, zda konkrétně žalobce dodává kvalitní spotřební zboží. Jádrem sporu bylo posoudit, zda zadavatel mohl mít legitimní obavy ze zvýšeného rizika vadného plnění, které se obecně pojí s alternativními materiály, a zda v důsledku této obavy mohl omezit okruh dodávaného zboží pouze na originální materiálů. I pokud by žalobce prokázal (např. místním šetřením v jeho provozovně), že jím vyráběné alternativní materiály patří do skupiny kvalitních alternativních materiálů, nevyvrátil by tím závěr o existenci obecného zvýšeného rizika vadného plnění spojeného s alternativními materiály. Soud se tak nezabýval ani argumentací žalobce ohledně dohledu certifikační autority TÜV SÜD, která měla posuzovat systém řízení kvality žalobce. Žalobce dále tvrdí, že se předseda žalovaného s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí nevypořádal, a to i přesto, že je uplatnil v rozkladu ze dne 19. 10. 2021. Soud však ověřil že v rozkladu ze dne 19. 10. 2021 žalobce neuplatnil námitky týkající se certifikace společností TÜV SÜD nebo norem ISO 9001 a ISO 14001.

IV. Shrnutí a náklady řízení

42. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

43. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

44. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. března 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.